

Arrest

nr. 201 435 van 21 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 november 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. PEETERS *loco* advocaat A. EL MOUDEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 3 mei 2005 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 7 juni 2005 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 28 juni 2011 treedt verzoeker in Marokko bij volmacht in het huwelijk met J.B., van Nederlandse nationaliteit. Uit de volmachtsakte van 17 juni 2011 blijkt dat verzoeker in Nederland verblijft.

Op 1 juni 2016 dient verzoekster partner J.B., van Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 1 december 2016 wordt het recht op verblijf van J.B. erkend en wordt zij ingeschreven.

Op 2 december 2016 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan.

Op 5 december 2016 start het parket een onderzoek naar een schijnhuwelijk.

Uit een e-mail van 12 januari 2017 van de verbindingssambtenaar blijkt dat verzoeker in Nederland verscheidene malen in vreemdelingendetentie werd geplaatst maar nooit werd gerepatrieerd, dat hij op 21 december 2006 door de rechtbank in Rotterdam veroordeeld werd tot achttien maanden gevangenisstraf en dat hij op basis hiervan in 2007 in Nederland ongewenst werd verklaard.

Op 30 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 juni 2017.

Op 13 juni 2017 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de unie, dit maal als familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van ander familielid, als feitelijke partner van een Nederlandse onderdaan.

Op 29 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op 25 juli 2017 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 19 september 2017 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 19 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.06.2016 werd ingediend door:

Naam: O. Voornaam: R. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...)1980 Geboorteplaats: A. Z.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 13.06.2017 werd op basis van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. O. R., geboren op (...)1980 te A. Z. (Marokko).

Op 13.06.2017 werd een bijlage 19ter en een attest immatriculatie afgeleverd.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een feitelijk partnerschap met mevrouw B.J., geboren op 22.12.1987 te Rotterdam (Nederland).

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt het volgende:

Uit de mail dd. 12.01.2017 van de verbindingssambtenaar blijkt dat betrokkene gekend is in Nederland.

Betrokkene is verscheidene malen in vreemdelingendetentie geplaatst (2003, 2004, 2007, 2010, 2013) maar is nooit gerepatrieerd kunnen worden.

Betrokkene is op 21.12.2006 door de rechtbank in Rotterdam veroordeeld tot 18 maanden onvoorwaardelijke gevangenisstraf op basis van de opiumwet.

Op basis hiervan is hij in 2007 ongewenst verklaard in Nederland.

In 2013 melding bij de gemeente Rotterdam van het huwelijk van ondervermelde personen dat heeft plaatsgevonden in 2011.

Op 1.06.2016 werd mevrouw B. J. ingeschreven in Antwerpen (komende van Rotterdam) en bekam haar E-kaart op 13.12.2016.

Op 2.12.2016 diende betrokkene een aanvraag bijlage 19ter in op basis van art 40bis,§2,1° van de wet van 15 december 1980.

Deze aanvraag werd negatief afgesloten dd. 30.05.2017 met als reden dat er een frauduleuze volmacht gebruikt werd om te kunnen huwen in Marokko. De huwelijksakte kon niet aanvaard worden aangezien het huwelijk dd. 28.06.2011 voltrokken werd op basis van een document met valse informatie.

Nu dient betrokkene opnieuw een nieuwe bijlage 19ter in dd. 13.06.2017 maar deze keer op basis van art. 47/2 van de wet van 15 december 1980 in functie van mevr. B. J. (feitelijke partner). Het betreft een Belgiëroute:

Betrokkenen woonden tijdens en voor het afsluiten van het huwelijk in Nederland. Het is heel duidelijk dat het koppel reeds vele jaren banden heeft met Nederland en geen enkele met België.

Aangezien het huwelijk in Nederland geen verblijfsrechtelijke gevolgen met zich meebracht en betrokkene ongewenst verklaard werd in Nederland, heeft mevrouw B. J. (van Nederlandse nationaliteit) zich in België gevestigd en betrokkene heeft hier een aanvraag tot verblijf ingediend (dd. 2.12.2016 en 13.06.2017). Na het bekomen van een F-kaart in België zou betrokkene zich alsnog kunnen vestigen in Nederland.

Een eerste aanvraag (dd. 02.12.2016) op basis van het huwelijk werd geweigerd op basis van het frauduleus karakter van de huwelijksakte. Onmiddellijk na de weigering werd een aanvraag op basis van feitelijk partnerschap ingediend.

Overwegende dat betrokkene zich in België wil vestigen met als enig objectief niet onderworpen te zijn aan de toepassing van het aangewezen recht, in dit geval het Nederlands recht (waar verblijf onmogelijk was/is), maakt betrokkene zich schuldig aan wetsonthouding.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Op 27 september 2017 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, als feitelijke partner van een Nederlandse onderdaan.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 september 2017 een nieuwe aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een burger van de Unie in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie, als feitelijke partner van een Nederlandse onderdaan.

Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van feitelijke partner van een burger van de Unie, heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verwerende partij teneinde deze ervan te overtuigen haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De vernietiging van de op 19 september 2017 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van verzoeker. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat zij een tweede maal door verzoeker werd gevat. Het indienen van een tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van partner in een feitelijke relatie van een burger van de Unie houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in waardoor verzoeker niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727).

Gevraagd naar het belang dat verzoeker nog zou hebben in deze zaak, stelt de advocaat van verzoeker ter zitting dat bij een eventuele vernietiging de aanvraag gezinshereniging terug hangende is en hij sneller in het bezit kan komen van een verblijfsrecht, nu bevindt hij zich in een precair statuut.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker na zijn tweede aanvraag in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, en dat dit evenzeer het geval is mocht na een eventuele vernietiging zijn huidige aanvraag terug hangende zijn bij het bestuur. Tevens wordt erop gewezen dat het bestuur, na een vernietigingsarrest, de zaak dient te hernemen na het indienen van de aanvraag maar voor het onderzoek ervan. Wanneer het bestuur verplicht is een beslissing te treffen binnen een wettelijk voorziene termijn, *in casu* zes maanden, en de wet gevolgen verbindt aan het verstrijken van deze termijn en de beslissing die destijds binnen de voorziene termijn werd getroffen, wordt vernietigd door de Raad, beschikt het bestuur opnieuw over de volle termijn om een nieuwe beslissing te treffen (cf. RvS 30 oktober 1997, nr. 69.293; RvS 5 november 1997, nr. 39.471; RvS 29 januari 1998, nr. 71.396; RvS 11 juni 1998, nr. 74.260; RvS 3 mei 2001, nr. 95.155; RvS 17 mei 2001, nr. 95.574; RvS 19 januari 2006, nr. 153.939; Cass. 4 april 2002, A.R. C000457; J. LUST, "Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?", noot onder RvS 24 april 1996, nr. 59.125, T.Gem. 1997, 102-107 en J. LUST, "De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State", in I. OPDEBEEK, (ed.), *Benoeemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151). Verzoeker kan dus evenmin gevolgd worden waar hij aanvoert dat zijn belang er in bestaat dat bij een eventuele vernietiging, hij "sneller" in het bezit kan komen van een verblijfsrecht.

Er worden bijgevolg geen elementen aangevoerd die zouden wijzen op een belang in hoofde van verzoeker.

Het beroep is niet-ontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET